

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев 2881/05
09.02.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Слободана Дражића, председника већа, Власте Јовановић, Јелене Боровац, мр Љубице Јеремић и Биљане Драгојевић, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА, против тужених ББ и ВВ, ради дуга, и по противтужби противтужиље ББ против противтуженог АА, ради неоснованог обogaћења, одлучујући о ревизији тужене – противтужиље ББ, изјављеној против пресуде Окружног суда у Врању Гж.бр. 651/05 од 26. априла 2005. године, у седници одржаној 9. фебруара 2006. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужене – противтужиље ББ, изјављена против пресуде Окружног суда у Врању Гж.бр. 651/05 од 26. априла 2005. године.

Образложење

Пресудом Општинског суда у Врању П.бр.2286/03 од 19. јануара 2005. године, изреком у тачки I тужена ББ је обавезана да тужиоцу на име дуга исплати износ од 3.750 еура у динарској противвредности по најповољнијем курсу на дан исплате по коме пословне банке откупљују ефективну страну валуту у месту плаћања, са домицилном каматом обрачунатом као за главни дуг, почев од 21. јануара 2004. године па до коначне исплате, док је одбијен као неоснован тужбени захтев да се тужени ВВ обавезе на солидарну исплату истог износа по истом основу. Изреком у тачки II одбијен је као неоснован противтужбени захтев тужене ББ да се тужилац обавезе да јој на име неоснованог обogaћења исплати износ од 30.000,00 динара са законском затезном каматом од 25. децембра 2003. године па до коначне исплате. Изреком у тачки III тужена ББ је обавезана да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 16.500,00 динара, а изреком у тачки IV је тужилац обавезан да туженом ВВ накнади трошкове парничног поступка у износу од 25.950,00 динара.

Пресудом Окружног суда у Врању Гж.бр. 651/05 од 26. априла 2005. године, изреком у ставу првом преиначена је пресуда Општинског суда у Врању бр.П.2286/03 од 19. јануара 2005. године тако што су тужени обавезани да тужиоцу солидарно на име дуга исплате износ од 3.750 еура у динарској противвредности по најповољнијем курсу на дан исплате по коме пословне банке откупљују ефективну страну валуту у месту плаћања, са домицилном каматом обрачунатом као за главни дуг, почев од 21. јануара 2004. године па до коначне исплате. Изреком у ставу другом жалба тужене ББ одбијена је као неоснована и потврђена пресуда Општинског суда у Врању бр. П.2286/03 од 19. јануара 2005. године у ставу II изреке. Изреком у ставу трећем, иста пресуда првостепеног суда преиначена у ставу III у погледу одлуке о парничним трошковима тако што су тужени обавезани да тужиоцу солидарно накнаде трошкове парничног поступка у износу од 16.500,00 динара. Изреком у ставу четвртм преиначена је иста првостепена пресуда у тачки IV тако што је одбијен захтев туженог ВВ да се тужилац обавезе да му накнади трошкове парничног поступка у износу од 25.950,00 динара.

Против наведене пресуде другостепеног суда, ревизију је благовремено изјавила тужена ББ, због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао побијану пресуду у смислу чл. 386. савезног ЗПП, у вези чл. 491. ст. 4. републичког

ЗПП и нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда из чл. 354. ст. 2. тач. 11. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности. Неосновано је и указивање ревидента на релативно битну повреду одредаба парничног поступка из чл. 354.ст.1. у вези чл. 2. ст. 1. ЗПП, уз истицање да тужилац није оспорио противтужбени захтев, због чега је суд прекорачио своја овлашћења и одлучивао мимо воље странака о нечем о чему није могао одлучивати. Правилно су у овом делу нижестепени судови нашли да је тужилац на рочишту за главну расправу 15. јуна 2004. године у суштини оспорио противтужбени захтев изјавом да признаница заправо представља поравнање између парничних странака. Неосновано је указивање ревидента на релативно битну повреду из чл. 354. ст. 1. у вези чл. 375. ст. 1. ЗПП, јер другостепени суд није у законској обавези да оцени све жалбене наводе, како неосновано сматра ревидент, него само жалбене наводе од одлучног значаја и да означи разлоге које је узео у обзир по службеној дужности, што је у конкретном случају учињено. Неосновано ревидент сматра да је учињена битна повреда и тиме што је у проведеном поступку у својству сведока саслушан пуномоћник тужиоца. Одредба чл. 237. ст. 1. тач. 1. ЗПП, прописује да сведок може ускратити сведочење о ономе што му је странка као свом пуномоћнику поверила. Према томе, пуномоћник странке је у обавези да се одазове позиву суда и да сведочи, уз могућност да ускрати сведочење у обиму у коме је наведено овом одредбом ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је позајмио 10.000 УСА долара туженој ББ дана 1. децембра 2000. године, о чему су сачинили уговор о зајму истога дана, на коме су потписи оверени пред Општинским судом у Врању под бр. Ов. 3027/01 дана 17. августа 2001. године, уз учешће туженог ВВ, као јемца. Тужена је извршила делимични повраћај дугованог износа, са каматом и трошковима поступка, али није извршила повраћај износа од 3.750 еура.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, правилно су тужени побијаном пресудом обавезани да солидарно изврше повраћај дугованог износа тужиоцу, са домицилном каматом почев од 21. јануара 2004. године, као дана падања у доцњу, јер је обавеза тужене ББ била да целокупан износ зајма врати најкасније до 20. јануара 2004. године. За ову одлуку дати су разлози које у целини прихвата и Врховни суд, па су неосновани наводи ревизије о погрешној примени материјалног права.

У конкретном случају су тужилац и тужена ББ закључили уговор о зајму одређене количине новца, у смислу одредбе чл.557. Закона о облигационим односима. Према тој одредби, после уговореног рока, зајмопримац је обавезан да зајмодавцу врати исту количину новца. Тужена ББ није у потпуности извршила повраћај дугованог износа, због чега је правилно судском пресудом обавезана да дуговани износ новца врати тужиоцу.

Поред изложеног правилно је примењена и одредба чл. 1004. ст. 3. истога Закона, у односу на туженог ВВ, као јемца, јер је он по наведеној одредби закона солидарни јемац, као јемац платац, који одговара повериоцу исто као главни дужник за целу обавезу, те поверила да може испуњење обавезе захтевати било од главног дужника, било од јемца, или од обијце у исто време.

Правилно су примењене и одредбе о камати, прописане одредбом чл. 277. ЗОО, јер тужена ББ није целокупан дуговани износ вратила тужиоцу најкасније од 20. јануара 2004. године, чиме је пала у доцњу.

Неосновано је поновно указивање ревидента на постојање мане воље на страни тужене ББ приликом сачињавања признанице 25. децембра 2003. године, јер је у проведеном поступку утврђено да на страни тужене није постојала мана воље приликом сачињавања ове признанице, из чл. 60. до 66. Закона о облигационим односима, што прихвата и Врховни суд Србије.

Полазећи од изложеног, Врховни суд је одлучио као у изреци, на основу чл. 393. савезног ЗПП, у вези чл. 491. ст. 4. републичког ЗПП.

Председник већа-судија,

Слободан Дражић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

сд